

Rechter Tie en mijn ivoren Bloemenboot (slot)

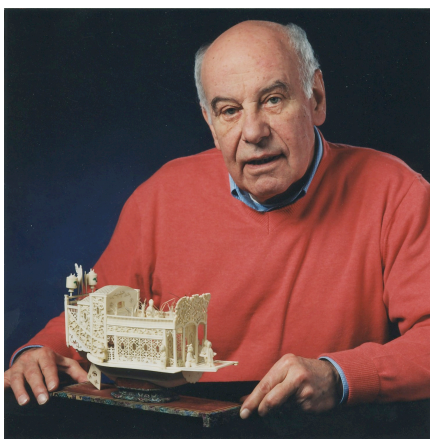
Het jaar was 2002. Ter gelegenheid van de 250e uitzending van *Tussen Kunst en Kitsch* kwam er in de Kunsthal in Rotterdam een jubileum-tenoonstelling van de meest opmerkelijke voorwerpen die er ooit in het tv-programma waren getoond en de experts en ik mochten daarvoor ons eigen favoriete object uit al die achterliggende jaren kiezen en tonen.

Ik hoefde er niet over na te denken: De Bloemenboot uit Den Haag was mijn keuze. Maar kon ik die terugvinden? Jawel, dankzij mijn archief, waarin ik alle voorwerpen — vanaf de derde uitzending in 1984 — redelijk omschreven had opgeslagen, inclusief contactadressen van de eigenaars.

Maar bestonden die nog, woonden die nog op het toen genoteerde adres en hadden zij het scheepje nog? Gelukkig, ja.

Koorts

Een contact was snel gelegd, zij wilden graag meewerken en de boot kwam op de expositie, door mij persoonlijk opgehaald in Den Haag. En toen steeg mijn koorts. Die ivoren boot hoorde gewoon bij mijn groeiende collectie Rechter Tie-boeken, zij aan zij met *Het Meer van Mien-yuan!* En ik moest ook alle delen van Robert van Gulik hebben. Een dwangneurose. Toen ik na afloop van de expositie de Bloemenboot weer persoonlijk ging terugbrengen, had ik weer



geluk. De eigenaars van de Bloemenboot waren intussen kleiner gaan wonen en hadden een flink deel van hun inboedel van de hand moeten doen. Het scheepje zou in hun berging terecht komen, of van de hand worden gedaan, want zij hadden er geen bijzondere affiniteit mee. Het was van hun ouders geweest en zij waren bereid om het aan mij over te doen. We werden het financieel eens. Ik was blij! Wat was ik blij!

Ratjetoe

Het jaar was 2003. Als vrijwilliger werkte ik in Soest bij de plaatselijke kringloopwinkel, afdeling beelden geluidsdragers, en directe collega van de afdeling boeken. Ik ventileerde daar mijn belangstelling voor Robert van Gulik en Rechter Tie. De collega's begrepen mijn intussen aangezwollen passie. Zij hielden Tie en Van Gulik voor mij achter en zo heb ik nu alle verhalen in de boekenkast. Ik concentreerde mij op de complete Elsevier-uitgaven, maar elke andere uitgave — ook Engelstalige — ontquam niet aan mijn greep. Ik heb daardoor nu een ratjetoe van mogelijk enkele zeldzame exemplaren. (?)

Carl Barkman

Het jaar was 2005. Via goede vrienden kwam ik in contact met een mevrouw, die jarenlang in diplomatieke dienst was geweest, onder meer in Azië. Daar kwam zij destijds in contact met Carl Barkman, de biograaf van Robert van Gulik. Zij had nog steeds contact met hem en regelde — toen zij gehoord had van mijn passie — een ontmoeting. Niet alleen had ik met Barkman interessante gesprekken over Van Gulik, maar hij zegde me ook toe mij een van de laatste in zijn bezit zijnde exemplaren op te sturen van „Een man van drie levens“. Dat staat dus nu naast de Rechter Tie-delen. Met een gesigneerde opdracht. Na 20 jaar zit er een zekere orde in de combinatie Robert van Gulik / Rechter Tie / Bloemenboot / Cees van Drongelen. De cirkel is bijna rond, maar nog niet perfect. Mijn koorts is gedaald, maar nog niet helemaal over. Het verzamelen van alle Rechter Tie-romans — in alle uitgaven en talen — is niet mijn streven. Daar moet je een antiquaar als Marco Huysmans voor zijn. Elk zijn stiel.

Cees van Drongelen

Il giudice Dee: L'enigma dell'anello (Het raadsel van de ring)



12-49. 'U wilt dus een formele bekentenis afleggen: zegt Rechter Tie, en zijn stem klinkt ongewoon zacht. 'Geeft u zich er wel rekenschap van dat uw bezit dan automatisch verbeurd wordt verklaard. Trouwens, uw zoon zou toch niet van u kunnen erven, want ik moet hem ontoerekenbaar verklaren.'

De zo gedweë drogist verandert op slag. Zijn ogen fonkelen en hij slaat met zijn vuist op tafel.

'Dat is een leugen: roept hij uit. 'Mijn zoon is niet ontoerekenbaar! Hoogstens wat achterlijk. En hij is toch pas twintig! Als hij ouder wordt, zal het zeker beter gaan. Met wat geduld en liefde zal alles nog met hem in orde komen.' Hij kijkt de Rechter smekend aan en vervolgt met trillende stem: 'Het is mijn enige zoon, Edelachtbare, en het is zo'n goeie jongen. Ik verzeker u dat hij...'

Zijn stem stopt en er lopen tranen over zijn wangen. Rechter Tie kijkt hem meewarig aan en zegt vriendelijk: 'Er zal goed voor uw zoon worden gezorgd, meneer Wang, zolang u in de gevangenis zit. Maar u begrijpt toch wel dat uw zoon onder toezicht moet worden gesteld, anders zal hij nog meer ongelukken veroorzaken.'

De Rechter zwijgt even en voegt er dan op ernstige toon aan toe: 'Hij was het die Twan vermoordde, niet u! Samen hebt u Twan's lijk naar de houthakkershut gebracht.'



12-50. De drogist Wang is volkomen wanhopig. Hij vouwt zijn handen in een smekend gebaar en brengt onverstaanbare klanken uit. 'Eergisteren, toen uw zoon uw winkel op de markt verliet,' zegt de Rechter, 'zag hij de knappe zwerversmeid die net het pandhuis van Leng uitkwam. Omdat zijn geest verward is, hield hij haar voor zijn geliefde en greep haar vast, maar Twan gaf hem een klap en ging er met het meisje vandoor. Gisteravond kwam Twan bij u om het topje van zijn pink te laten amputeren. Juist toen u daarmee bezig was, liep uw zoon de winkel binnen. Hij herkende de oude man. Voor zijn gevoel was Twan degene die hem zijn geliefde ontstolen had. Hij ontstak in razernij en voor u iets kon doen, had hij Twan met een stamper het hoofd ingeslagen. Door de schok viel het hakmes verkeerd, zodat Twan vier vingers werden afgesneden. Waarom zou u Twan vermoord hebben? Hij had u het goud natuurlijk willen lenen, zoals het gildegelovigen betaamt. Maar toen het eenmaal gebeurd was, wilde u uw zoon tot elke prijs beschermen. Samen met hem heeft u het lijk naar de verlaten hut gebracht. Dat was voor uw zoon niet moeilijk, want zoals vele geestelijk misdeelden is hij bijzonder groot en sterk. De zoon van pandhuis-houder Leng heeft u met het lijk gezien, maar niet herkend. Het heeft echt geen zin, meneer Wang, om te willen boeten voor de moord die uw zoon heeft gepleegd.'